

KRISTI LÄRA - ÖSTERNS RELIGIONER

När vi i trosvisshet förklarar för dem som vi anser står på samma ståndpunkt som vi själva i religionsfrågor, att all världens andliga riktningar endast är olika vägar, alla likvärdiga, till ett och samma mål - förening med Gud - möts vi ofta av protester av de mest skilda slag. Enligt dessa måste kristendomen sättas i särklass, dess överlägsenhet måste försvaras till varje pris.

Frågan är hur dessa kristna som uttalar sina protester och visar sin starka indignation, skall kunna övertygas om att det inte gäller ett åsidosättande av den Kristus de anser sig försvara. Inga argument vinner genklang.

På olika sätt kan man möta en kritik och här behöver något mera tillgripas, något utöver sedvanlig argumentering, eftersom det inte räcker att framhålla att det inte är fråga om att gå ifrån Kristus.

Om man vill lära känna och i grunden tränga in i ett ämne, räcker det inte att studera detta som en isolerad företeelse. Det omgivande måste granskas och värdesättas, miljöns inflytande över varje företeelse är en välbekant sak. Men hur har kyrkan skött detta självklara åliggande ifråga om vår egen religion? Den har studerat de källor som låter oss veta bakgrunden till Kristi framträdande på vår jord. Ingen utläggning utöver detta har den tillåtit, ty studiet av den judiska historien med dess religion kan betraktas såsom avsedd att belysa kristendomens orsakssammanhang.

Med denna enda utgångspunkt, den kunskap som den kristna kyrkan förvärvat genom dessa studier, tillåter den sig att på det bestämdaste avfärda all annan religion såsom primitiv, underlägsen vår egen. För den som, inte tillfredsställd med detta av kyrkan påtvingade förhållande, sökt efterforska vilka motiv Österns folk haft för sin tro, vidgas perspektivet. Han börjar förstå att han blivit vilseledd på ett sätt som är ovärdigt en fri människa att acceptera.

Kyrkan säger att Kristus ensam predikat kärlekens evangelium. Med halsstarrig envishet vidhåller den denna uppgift, väl vetande att om dess anhängare skulle lyfta på förlåten och se in i den värld av andligt liv Östern dukar fram för dem, då skulle de nödgas göra den beska reflektionen att vara medvetet förda bakom ljuset.

Ingen förnekar Kristi kärleksgärning genom att veta, erkänna och öppet tala om att bakom den förlåt, som begränsar Väster och Öster, öppnar sig ett land som i sig inrymmer all vishet, all kärlek och all god vilja, som denna värld kan frambringa i andligt hänseende.

Den skönhet som tränger fram i sådana skrifter som Indiens visa män en gång nedtecknat, har ett värde av gigantisk storleksordning. Dock kan vi västerlänningar inte utan ledning finna de rätta källorna att ösa ur, eftersom de verk som erbjudes oss är av en mängd, så överväldigande, att vi skulle vara ur stånd att välja rätt. De ursprungliga skrifterna, Veda-böckerna, är av så hög ålder att deras innehåll ej är tillämpligt på våra levnadsförhållanden. Men det folk som nedskrivit dessa visdomsord har inte stagnerat. Till skillnad från vad vår kyrka lär, nämligen att det som en gång sagts har berättigande genom oändliga tidsrymder, har indierna förstått att all religion följer

samma lagar som livet i övrigt, utvecklingens. När Vedaböckerna inte längre fyllde behovet hos människan, tillkom deras fortsättning, Upanishaderna. Även dessa böcker, flera tusen år gamla, är föråldrade, dock med ett undantag. En skrift däri, Bhagavata Purana, har ett utdrag, välkänt för alla dem som inträffar sig för indisk religion; Bhagavad-Gita. Där möter vi Krishna tänkt såsom Gud i uppenbarad mänsklig gestalt, på ett påfallande sätt i överensstämmelse med Kristus. Om man vid läsningen utbyter namnet Krishna mot Kristus skall man i de flesta fall förvånas över effekten. Här undervisas om kärlekens väg såsom en av de vägar som leder till målet.

Kristi lära - märk väl Kristi lära såsom ställd i motsatsförhållande till kyrka och teologi - är samma kärlekslära som fyller Österns människor med en andakt, vilken fått utveckla sig i frihet. Inga band i andligt tänkande binder dessa människor, som lever ett fritt liv i lycka trots nöd, fattigdom och sjukdom, ja allt det som är det enda vi delges, när våra resande upplever Östern. Men den som äger förmåga att kasta en blick under ytan, skall finna en värld där de rika löften gått i uppfyllelse, som siar om en tillvaro i skönhet och förening med Alltets upphov i salighet. Religionen har utvecklat deras fantasi genom att skänka dem denna frihet. Indiern ser inom sig bilden av dessa saliga nejder, han lever i dem, han njuter sällheten i deras rika skönhet. Han är lycklig tvärs igenom hunger och nöd.

En annan bidragande orsak till att dessa Österns folk finner sig i sin situation såsom ett folk i svält, är det förhållandet, att det aldrig ifrågasättes för individen huruvida livet fortsätter efter döden eller ej. Karma har lärt honom att det han sår det får han skörda, och hoppet om att bättre förhållanden väntar honom i nästa liv om han sår en god skörd i denna, inger honom den rätta trygghetskänslan.

Kunskapen om reinkarnation kvarstod i vår kristna kyrka under lång tid. Vid kyrkomötena bestämdes att denna del av läran skulle slopas, och allt som handlade därom, ströks ur bibeln. Dock, den mänskliga ofullkomligheten har lämnat några luckor, det finns ställen som talar därom. Alla känner säkert till dem, det har ordats så mycket om denna sak, att det knappast behöver upprepas.

Många religioner har utgått från den indiska. Buddhas lära, som i sig rymmer en mångfald olika tankeriktningar, är genom sin strävan att nå andens världar genom översinnliga erfarenheter väsensskild från kristendomen i dess kalla dogmsystem. Buddhisten är besjälad av en visdom och kunskap om människans sanna väsen, om hennes förhållande till de andliga världarna. Där har vi mycket att lära. Den religiösa toleransen i denna lära ser vi ett exempel på i de ord som uttalades av Asoka, Indiens förste buddhistiska monark: "Var och en som ärar sin egen sekt och fördömer andras av idel hängivenhet för sin egen sekt - kränker så mycket mera sin egen".

Eftersom religionen skall anpassas efter människan, och detta har skett i Österns länder, kan vi vinna kunskap om en religionsform genom att studera dess utövare. Många av Österns religioner har utgått från buddhismen i dess rena form, men som deras missionsrörelse är utformad efter principen om individens rätt att själv bestämma sin andliga utveckling, har läran anpassat sig efter det nya landets ursprungliga trosuppfattning. Därav följer att buddhismen utvecklats till olika religionsformer i de länder dit den förts.

Hos oss krävs det underkastelse under ett ok, därav de många blodiga strider, som utkämpats i den kristna missionens spår. Söndringen inom kyrkan och uppdelningen i olika sekter har inom kristendomen ägt rum på hemmafronten, under det att buddhismens många sekter formenligt uppbuggats i de olika länder som antagit denna lära.

Vår kyrka har i alla tider låst in sig i sin egen trånga livssyn, svartsjukt bevakande porten till andra länders läror. Är det inte så

att tiden nu är kommen för den fria människan att utöva sin rätt till nyckeln som öppnar porten? Det talas ständigt om kyrkans förfall, här måste ske en uppräckning, om människan skall finna det hon har rätt att kräva av sin religion. Kyrkan vårdar makten med samma frenesi som draken skatten. Var finner vi hjälten, som vågar sig in i striden? Många har varit villiga att uppta kampen, men sedan de slagits blodiga i motståndet, har de dragit sig tillbaka för att slicka sina sår.

Men om skaran växer, om vi inte förtrötts, om vi vågar offra något av vår bekvämliga ro, kanske vi kunde komma därhän att vi finge predika KRISTI LÄRA. Då skulle måhända ur det som växte fram kunna urskiljas ett värdefullt stoff för vidare bearbetning. Kristi underbara kärlekliv kunde bli den brygga som ledde över till andra stranden, där grunden till vår lära återfinnes i Österns sagolika fantasivärld. Där utmynnar allt i en symfoni av toner lovprisande den skaparkraft, som givit upphov till universums världar.

Kyrkan invänder att individen inte är mogen att bära friheten. Människan har i gångna tider varit i behov av en ledare som visat vägen, den som hon hade att vandra i blind passivitet. Men de dagarna är förbi. Vi är inte längre barn, vi har vuxit upp till tänkande människor. Det enda kyrkan har att göra är att ge avkall på den makt den så ömt vårdar om, rätten att bestämma vad vi skall tänka. I varje fall håller den redan på att glida den ur händerna.

All kamp skall utkämpas med rena vapen, det har sagts så många gånger. Den strid vi måste uppta, skall äga rum med just de medel som snabbast för till seger, övertygande klarhet. Kristi egna stridsmetoder när han drev ut månglarna ur templet, skall vi begagna oss av. Helig vrede. En vrede som inte utgår från låga begär att härska, utan i en innerlig längtan att bli i besittning av rätten att leva efter Kristi egen lära, som han predikar i våra hjärtan i det dagliga livet såväl som i stora händelser i vårt liv.

Kristi lära skall tränga in i våra hjärtan genom att vi öppnar portarna till de länder, vars religioner är uppbyggda av samma material som vår, den eviga Faderns kärlek till alla sina barn. När vi lärt oss erkänna alla religioner såsom lika värdefulla som vår lära, då, men först då, kan vi kalla oss kristna. Och när Kristi lära genomträngt vårt sinne så att vi kan säga med Paulus: "så lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig", då är vi redo att taga nästa steg på vår utveckling.

Det steg vi då skall ta, för oss upp att möta vår Skapare i upphöjt majestät, såsom en Fader ställd över alla förmedlande länkar. Hans stora vishet som Hans skapade verk är ett synligt vittnesbörd om, skall möta oss i klarhet. Det skall förummas oss att förstå vad som menas med att finna Gud utan mellanhand. Att gå direkt till Honom. Det är inte meningen att Kristus skall avvisas, vi skall följa Hans väg upp mot alla Konungars Konungars tron.

Det vi utvinnet genom att ta ett sådant steg är att vi i detta möte förenas med alla dem, som kommer till samma mål genom andra religioner. Strid mellan olik tänkande är otänkbar den dag vi erfarit sanningen i de ord skälden låter Krishna-guden uttala i Bhagavad-Gita: "På vilken väg människorna än kommer till mig, kommer jag dem till mötes, ty vilken väg de än väljer, så är vägen min".

Är inte detta ett bud att låta ljuda ut över människosläktet? Är inte dessa ord ägnade att tränga genom alla murar, hur fast de än byggts upp? Kan inte en sådan hälsning bringa på fall varje byggnad helgad åt maktbegärets demon, vare den så byggd på stengrund?

När människohjärtats längtan efter frigörelse från kyrkans tryck inte längre kan dämpas ned med hot om evigt straff, eftersom tron därpå har kastats överända, då är tiden inne att låta stridsropen skalla för att

väcka folk till samling. Att striden skall utkämpas med rena vapen, det kan inte nog ofta påpekas. Men är vapnet helgat av Gud, och Hans högsta andekrafter deltar i kampen, då skall striden ända i seger, och kyrkans makt, bunden i Lucifers starka band; maktbegär, bokstavstro och våld mot anden i människan, skall se sig slagen i den rätt, som ligger i att känna SANNINGEN.

Elisabeth Lansenor.

PASSIVT MOTSTÅND

Den motvilja mot krigiska förvecklingar, som kännetecknar de länder i Östern, vilka äger religionsformer av djupare ursprung, en motvilja som genom Gandhi kom att utformas till "passivt motstånd", har ett värde, som vi i Västerlandet icke rätt uppskattat.

När Kina förråddes åt kommunismen fördes en värld in i entillvaro främmande för dess urgamla livsstil. Det konservativa draget i deras livsåskådning kastades överända, något nytt kom fram, inför vilket folken tillgrepen ny form av passivt motstånd.

Vi i Europa har icke rätt förstått att det Gandhi förde fram i dess fysiska utgestaltning utgjorde början till något som senare skulle bli till ett andligt motstånd av största värde. I Tibet lever ett folk, som i sin kärna äger förvisning om sin religions sanning. Höga andliga ledare med Dalai Lama i spetsen trots att han befinner sig i landsflykt, leder sitt söndertrampade folk på ett sådant sätt att intet ont når dess innersta rot. Dessa andligas överlägsna kunskaper har fört dem till att fullständigt behärska materien, De lever fysiskt skilda från världen genom sina kroppars höjda vibrationsfrekvens. Vi vet att energiimpulser av hög halt icke når våra sinnen, men känner i regel icke till att våra andliga kroppar når dessa fält, och att vi kan få kunskap om rätta bruket av dessas överlägsenhet över det fysiska. Dessa höga andliga förvandlar sina lägre kroppar och allt det dem omgivande till sådana tillstånd att fienden i landet icke känner deras vistelseort.

Detta är vad som i bibeln kallas att Guds insegel är satt på dem Han vill skydda från förgörelse. Det ondas kraft är stängd inför andens herravälde. Till detta äger vi i Västern icke någon motsvarighet, försvarade av en kyrka, som befinner sig på fallrepet. Kunskapen om andliga sanningar, aldrig upptagits av dess representanter, de har fastnat i föreställningen att kärleken som Kristus lärde ut var allt som behövdes, men glömde att själva lära kärlekens innersta hemlighet. Utan vishet kan kärleken inte leva, de två är ett, och att dölja för kristenheten den väg som kunde föra till vetande istället för till stagnation, det är ett brott, mot mänsklig rätt, som en dag måste sonas.

Om den invändningen reses att också Österns folk lever i andligt mörker, må man betänka att detta beror på egen oförmåga att tillgodogöra sig det som bjuds. Självförvållad karma håller tillbaka, men den som vill resa sig, finner därregler för en livsföring, som genom kunskap banar väg till räddning.

Vår kristna kyrka ger intet svar på frågor av livsavgörande betydelse. När skall det gå upp för oss, att vi inte längre är skyldiga böja oss under dess välde? Allt fler av kyrkans män börjar förstå att läran icke längre kan tjäna som grundpelare i det mänskliga andelivet. En dag skall det passiva motstånd som många så länge bedrivit, övergå till att visheten övertar den andliga ledning kyrkan inte längre kan utgöra. Intill dess skall motståndet bedrivas genom att kunskap inhämtas om våra andliga kroppars överlägsenhet över det materiella. Då skall Kärlek- Vishet bli allas ledstjärna.

Elisabeth Lansenor.